

ZVON

BŘEZEN - MARCH

2026

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Pondělí ráno po první neděli postní - Our Lady Queen of Martyrs - Forest Hills, NY

Poslední neděle v měsíci únoru byla plná velkých událostí, které spolu nijak nesouvisí, ale přece jenom stojí za zmínku.

První událost se asi dotýká méně lidí, ale přece jenom je jich několik miliónů - velká sněhová bouře, která se z neděle na pondělí přehnala přes severovýchodní část Spojených států. Zasáhla také výrazně naše město New York. Ale je stále zima a tak sníh je její nedílnou součástí. Jenom mně je líto lidí, kteří musí v tomto počasí cestovat anebo pracovat venku.

Druhá velká událost se odehrála v Mexiku. Po mnoha letech pátrání tam vojenské jednotky zabily hlavu narkomafie Nemesio Oseguera Cervantes. Velkou část Mexika zachvátily požáry autobusů a benzínových stanic jako odvěta za usmrcení šéfa tzv. „Jalisco New Generation Cartel“. Je to až neuvěřitelné, kolik lidí jsou věrnými zastánci člověka, který měl na svědomí tisíce mrtvých lidí. Lidí, kteří se vraždí mezi jednotlivými kartely. Lidí, kteří na následky drog denně umírají.

Za třetí bych zmínil ukončení olympiády v Itálii. Poslední den získali „naši“ hokejisté zlatou medaili. Ve finále porazili Kanadu. Bylo to po mnoha letech. Ta předchozí byla slavná zlatá medaile z roku 1980 v Lake Placid. Tam amatérské mužstvo porazilo slavnou sbornou z tehdejšího Sovětského svazu. Je o tom také krásný film „Miracle“. Shodou okolností na letošních olympijských hrách stejným skórem porazily ženy ve finále také Kanadu 2 : 1. Tak máme zase jeden důvod se radovat i přesto, že můj tým, Rangers, zrovna moc tuto sezónu neválí...

No a nakonec ta nejdůležitější událost, která se týká všech katolíků žijících na této planetě. Začátek doby postní a její první postní neděle. V nedělním evangeliu jsme se dozvěděli, jak se Ježíš před začátkem své mise, kterou mu svěřil Otec, postil po čtyřicet dní a potom byl pokoušen od satana, který tušil v Ježíšovi velkého soupeře, a tak mu nabízel mnoho ve svůj prospěch, jen aby ho svedl ze správné cesty. Ježíš to vše odmítl... Církev nás teď v době postní vybízí, abychom následovali Ježíše a tak jak on také jednali. Je třeba odvrátit pozornost a zrak od všeho co nás rozptyluje a soustředit se na Ježíše, jak se choval a proč se tak choval. Chci říct ve zkratce asi toto. Žádný půst, ani almužna, ani také modlitba mi nepomůže, nebude-li první pohnutkou těchto věcí láska ke Kristu Ježíši. V tomto čísle najdete krásnou reflexi na evangelium nedělního kázání.

VE FOREST HILLS, 24. ÚNORA 2026

Příjemnou četbu

papežové

papes

papežové

papes

papežové

Lev X.

papežové

papes
MV

Lev X. sa narodil ako Giovanni di Lorenzo de' Medici v roku 1475 vo Florencii a ako jeho priezvisko napovedá pochádzal zo slávneho rodu Medici. Už ako 13-ročný bol menovaný za kardinála a študoval teológiu a cirkevné právo. Tu si len pripomeňme, že titul kardinál je len čestný titul, nemá nič spoločné so sviatosťou posvätného stavu (kňazstva), ktorá má tri stupne - episkopát (biskupi - plnosť kňazstva), presbyterát (kňazi) a diakonát (diakoni). V dnešnej dobe sa to už vôbec nedeje, ale v dejinách Cirkvi to nebolo až tak výnimočné vymenovať za kardinálov aj laikov, poväčšine sa jednalo o šlachticov na vyšších pozíciách na pápežskom dvore/v rímskej kúrii.

Toto bol aj prípad Leva X., ktorý až zvolení za pápeža v roku 1513 prijal kňazskú a o pár dní nato aj biskupskú vysviacku. Podľa historikov Lev X. bol bezstarostný a pôžitkársky človek, mecenáš umenia a znovuzakladateľ rímskej univerzity, ale aj ľahkomyselný márnotrtník, ktorý získaval peniaze aj takým spôsobom, že dával do záložne palácový nábytok, drahé príbory a nádoby. Od neho pochádza známy výrok, ktorý napísal svojmu bratovi: „Užívajme pápežstva, keď nám ho Boh dal“.

Počas jeho pontifikátu vypukla v Nemecku reformácia pod vedením augustiniánskeho kňaza Martina Luther, ktorá viedla ako vieme k rozkolu v Cirkvi a k vzniku nielen nemeckej Evanjelickej cirkvi ale dá sa povedať, že spustila lavínu vzniku mnohých ďalších protestantských cirkví a hnutí. Na financovanie výstavby novej baziliky sv. Petra Lev obnovil odpustky, ktoré schválil jeho predchodca Július II., a zariadil, aby odpustky propagovali kazatelia v kostoloch. Keď v januári 1517 začal o odpustkoch kázať dominikán Ján Tetzel, augustiniánsky mních Martin Luther zareagoval tým, že na protest pribil na dvere kostola vo Wittenbergu svojich 95 téz. Samotné tézy z dnešného pohľadu pôsobia ako oprávnený protest proti „predávaniu odpustkov“, hoci technicky sa nejednalo o predávanie ale o dobrovoľný milodar (obetu) milodar na

stavbu baziliky, hoci ľudová interpretácia to oprávnenne mohla vnímať rôzne.

Problém nastal vtedy, keď Luther a jeho prívrženci postupne sformulovali úplne novú teológiu a učenie, ktoré sa úplne rozišlo s katolíckym učením v zásadných vieroučných otázkach a tým došlo nevyhnutne k rozkolu v Cirkvi, ktorý tu máme žiaľ dodnes. Nie je tu úplne priestor na celkový rozbor učenia Martina Luthera, ale treba povedať, že toto učenie sa naozaj zásadne odlišuje od učenia Katolíckej cirkvi najmä v pohľade na Božie zjavenie, sviatosti a v otázke autority pápeža v Cirkvi.

Po diskusiách medzi teológom Jánom Eckom a Martinom Lutherom v Lipsku v roku 1519 vydal Lev X. bulu *Exsurge Domine* (15. júna 1520), v ktorej odsúdil Luthera v 41 bodoch. Keď Martin Luther bulu verejne spálil, pápež ho exkomunikoval v bule *Decet Romanum pontificem*, vydanéj 11. októbra 1521. Ako vieme, ani tento liečebný trest nepresvedčil Luthera k pokániu a odvolaniu svojich omylov.

Lev X. Zomrel v roku 1521 a je pochovaný v skvostnom náhrobku (dielo sochára a architekta Raffaella da Montelupo) v bazilike Santa Maria sopra Minerva v Ríme.

Kdo jsi?

www.pastorace.cz

V príbehu o Ježišových pokušení na poušti (Lk 4,1-13) vyvstávajú tri falešné identity či masky, ktoré Satan nabíza každému z nás. A také nám ukazuje, jaká rozhodnutia musíme urobiť, aby sme zostali verní svému jedinečnému životu a identite Božích synů a dcer.

Co předcházelo pokušení na poušti

Než evangelium vypráví o Ježišových pokušení na poušti, dostáva sa nám záblesk toho, jak Ježíš sám chápe svoju identitu. Pri křtu v Jordáne se otevírají nebesa, Duch Svatý sestupuje v podobě holubice a Ježíšův Otec zřetelně prohlašuje: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení“ (Mt 3,17). Jinými slovy: „Jsi milováníhodný. Jsi dobrý. Je tak skvělé, že existuješ.“

Ježíš bude jednou konat zázraky a umírat na kříži za hříchy světa. Ale už nyní zakouší ujištění, že je hluboce milován svým nebeským

Otcem – jenom pro to, kým je. Tato láska je základem jeho sebeporozumění, je pramenem jeho sebevnímání.

V samém jádru právě křesťanské spirituality je to, že v Kristu smíme žít a plavat v řece hluboké Boží lásky. Jen když nasáváme tuto lásku, dokážeme přijímat Boží vůli, a to i tehdy, když se nám zdá být v protikladu k tomu, co vidíme, co cítíme nebo si myslíme. Právě zkušenostní poznání Boží lásky a Božího přijetí nám poskytuje pevný základ k tomu, abychom mohli přijmout a milovat své pravé já. Jen Boží láska v Kristu dokáže unést tíhu naší pravé identity.

Bůh nás vnitřně utvořil s řemeslnou dokonalostí: s jedinečnou osobností, myšlenkami, sny, temperamentem, pocity, hřívnami, dary a touhami. Zasadil do nás símě „skutečného já“, které tvoří naši autenticitu, tvoří „nás“. Jsme Bohem hluboce milováni. Jsme pro něj vzácní.

Avšak ohrožuje nás trojí velké pokušení.

Každé z nich svým způsobem křičí:

„Boží láska ti nikdy nemůže stačit!

Nejsi hoden lásky.

Nejsi pro něj dost dobrý.“

První pokušení: Jsem tím, co dělám (důraz na výkon)

Pokušitel řekl Ježíšovi: „Jsi-li syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby“ (Mt 4,3). Ježíš po třicet let zjevně nevykonal žádný zázrak. Ještě nezačal své veřejné působení. Vypadal jako naprostý zoufalec. Nikdo v něj zatím nevěřil. Byl po čtyřiceti dnech půstu hladový. Přispěl snad něčím tomuto světu?

Naše kultura nám často klade tutéž otázku. Čeho jsi v životě dosáhl? Jak jsi předvedl svou užitečnost? Co děláš? Většina z nás se považuje za užitečné jen tehdy, pokud se nám podařilo dosáhnout nějakých úspěchů – v práci, v rodině, ve škole, v pastoraci nebo ve vztazích. Když úspěchů nedosahujeme, začneme pracovat více a usilovněji..., anebo se sklesle schoulíme do sebe a propadneme se do deprese, způsobené pocitem zahanbení, případně začneme ze svých problémů obviňovat druhé.

Trapistický mnich Thomas Merton, autor bestselleru Sedmistupňová hora (Seven Storey Mountain), vypráví o jedné události ze svého života:

„Před pár lety mi napsal nějaký člověk, který spisoval knihu o úspěchu. Požádal mě, zda bych nepřispěl článkem o tom, jak jsem se stal úspěšným. Rozhořčeně jsem mu odpověděl, že se nepovažuji za úspěšného v žádné oblasti, která by pro mě měla význam. Zapřisahal jsem se, že se po celý svůj dosavadní život úspěchu usilovně vyhýbám. A pokud jsem kdysi napsal knihu, z níž se stal bestseller, stalo se tak pouhou náhodou, díky mé nepozornosti a naivitě; dávám si pozor, aby se to již nikdy neopakovalo. Řekl jsem mu, že kdybych měl předat poselství svým současníkům, bylo by to zhruba toto: buďte, čímkoli chcete, buďte šilenci, opilci, ... naprosto cokoli a všeho druhu, ale za každou cenu se vyhýbejte jedné věci – úspěchu. Víckrát jsem o něm neslyšel a nevím o tom, že by má odpověď byla publikována.“

Text se nám může zdát přepjatý. Ale je zjevné, že Merton dobře věděl, jak snadno nás pozemský úspěch zavede na scestí. Svádí nás k tomu, abychom hledali svou hodnotu ve všem možném, jen ne v nevyčerpatelné Boží lásce k nám v Ježíši Kristu.

Druhé pokušení: Jsem tím, co mám (důraz na vlastnictví)

Ježíš byl vzat na vysokou horu, aby viděl veškerou slávu a moc, kterou zem skýtá. Dábel mu prostě řekl: „Rozhlédni se a pohled', co mají všichni ostatní. Ty nemáš nic. Jak si jen můžeš myslet, že jsi někdo? Jak chceš vůbec přežít? Jsi úplná nula!“ Zlý duch zde zaútočil pomocí strachu: jde o to, kde člověk hledá pramen svého zajištění a bezpečí.

Naše kultura poměřuje úspěch člověka na základě toho, co vlastní. Marketéři dnes utrácí miliardy dolarů ročně ve snaze přesvědčit děti a adolescenty, že musí mít takové a takové hračky, oblečení, elektronická zařízení atd.; že na tom závisí jejich hodnota a identita. My dospělí rovněž zjišťujeme svou hodnotu pomocí srovnávání: Kdo z nás má nejvíc peněz? Kdo má nejkrásnější tělo? Kdo vede nejpohodlnější život? Naše vnímání hodnoty je často spjato i s postavením v práci – kolik dostáváme peněz a jaké máme benefity. Kdo má nejlepší vzdělání a na které škole studoval, kdo má víc titulů, kdo má jaké schopnosti a dary a

kdo posbíral nejvíc ocenění. Dokonce se díváme, kdo z nás má nejpozornějšího a nepřitažlivějšího partnera či partnerku.

Silný příklad tohoto přístupu vidíme ve filmu Amadeus. Antonio Salieri je dvorním skladatelem, jehož duše je stravována závistí a žárlivostí. Touží tvořit hudbu pro Boha a být slavný. A je skutečně dobrý. Jediná potíž tkví v tom, že není tak dobrý jako Mozart, který je prostě génius. Mozart má schopnost zkomponovat symfonii přímo ve své hlavě, což dokázalo jen pár lidí v celé historii lidstva.

Místo toho, aby uznal Mozartova génia a představil ho světu, Salieri se hněvá na Boha za jeho nespravedlnost. Bohužel uvěří tomu, že Mozarta Bůh miluje, zatímco jeho ne. Vlastně mu rozumím! Je nezvyklé vnímat se jako Bohem milovaný, nacházet svou hodnotu v Otci, který o mně říká: „Jsi můj milovaný syn, v tobě mám zalíbení“ – a to bez ohledu na to, co dělám a co vlastním. Okolní společnost, má původní rodina i mé světské smýšlení mi neustále tvrdí, že své zajištění a bezpečí najdu jen v majetku, nadání, úspěchu a potlesku druhých. Oproti tomu na Ježíšovi vidím, že svou hodnotu mohu pevně ukotvit pouze v podřízení své vůle Otcově lásce.

Třetí pokušení: Jsem tím, co si myslí druzí (důraz na popularitu a slávu)

Někteří z nás jsou velmi závislí na tom, co si o nich myslí druzí. Satan ponoukal Ježíše, aby se vrhl z nejvyššího místa chrámu, aby v něj lidé uvěřili. V tu dobu lidé o Ježíšovi ještě nevěděli. Byl de facto neviditelný. Jak by si jen mohl myslet, že má nějakou hodnotu a cenu?

Většina z nás přikládá tomu, co si o nás druzí myslí, mnohem větší význam, než si uvědomujeme. Co říct, či neříct? Na kterou školu budou chodit naše děti? S kým budu chodit? Mám mu říct, že mi něčím ubližuje? O jakou kariéru budu usilovat? Komplimenty a ocenění nám dávají křídla, posilují naši image, zatímco kritika ji sráží do prachu. Pravá svoboda nastává tehdy, kdy už nepotřebujeme být někým zvláštním v očích druhých, protože víme, že jsme milováníhodní a dobří taková, jací jsme.

První den v léčebně se mě psychiatr zeptal: „Kdo jste?“

Existuje tolik lidí, kteří se považují za křesťany, ale zůstávají lapeni v nánosech falešného já. Sheila Walshová, křesťanská zpěvačka, spisovatelka a bývalá televizní moderátorka vypráví o tom, jak ji v roce 1992 její „odpojená“ spiritualita přivedla ke zhroucení:

„Ráno jsem ještě seděla ve slušivém oblečku s nadýchaným účesem v celostátním vysílání a v noci jsem se ocitla na uzavřeném oddělení psychiatrické kliniky. Byla to ta nejlaskavější věc, kterou pro mě mohl Bůh udělat.

Hned první den v léčebně se mě psychiatr zeptal: „Kdo jste?“ „Jsem moderátorka programu The 700 Club.“

„Na to jsem se neptal,“ odvětil.

„Tak tedy, jsem spisovatelka. A taky zpěvačka.“

„Na to jsem se ale neptal. Kdo jste?“

„Nemám nejmenší tušení,“ řekla jsem.

A on odpověděl: „To je správná odpověď“. A proto jste tady.““

Sheila pokračuje:

„Posuzovala jsem se podle toho, co si o mně mysleli druzí lidé. A pomalu mě to zabíjelo.“

Než jsem odešla na léčení, někteří lidé z prostředí The 700 Club mi říkali: „Nedělej to. Už nikdy nedostaneš žádný prostor v médiích. Když se lidé dozvědí, že jsi byla v psychiatrické léčebně nebo že ses brala prášky, tak končíš.“ Odpověděla jsem jim: „Víte co? Končím v každém případě. A tak o tom nemusím přemýšlet.“ Opravdu jsem si myslela, že jsem přišla o všechno – o svůj dům, o dobrý příjem, o svou práci. Ztratila jsem všechno..., ale našla jsem svůj život. V té nejhorší chvíli svého života jsem objevila, že Bůh o mně ví úplně všechno.“

Odlížit své pravé já od požadavků a hlasů okolního světa

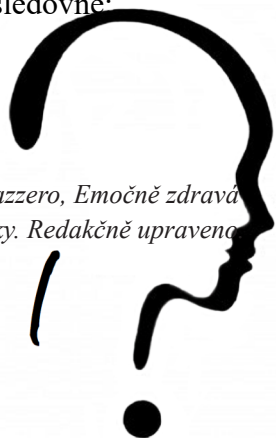
Může se stát, že naše falešné já okupuje tak velkou část toho, kým jsme, že si to ani neuvědomujeme. Ovšem následky toho už tak snadno zakrýt nelze: jsou jimi stálý strach, nedůtklivost (potřeba neustále se bránit), sobectví, manipulace, sebeničivé sklony, sebechvála a kariérismus, požitkářství a potřeba vyčnívat, být jiný než ostatní. Žít novým životem zahrnuje m.j. věrnost svému pravému já. Znamená to rozpoznat své pravé já od požadavků a hlasů okolního světa a objevit své jedinečné povolání a poslání, které nám Otec dal. Vyžaduje to naslouchat Bohu, jak promlouvá z našeho nitra, a pochopit, jak podivuhodně nás utvořil. K tomuto objevu patří, když poznáme vlastní osobnost, svůj temperament, myšlenky a pocity, co máme a nemáme rádi atp.

Slovutný kazatel Jan Zlatoústý popsal náš úkol následovně:

***„Najdi dveře svého srdce
a objevíš, že jsou to dveře
Božího království.“***

Se svolením zpracováno podle knihy Peter Scazzero, Emočně zdravá spiritualita, kterou vydalo nakladatelství Paulinky. Redakčně upraveno.

Who Am I

Všechno podřídil pod jeho nohy

Biskup Robert Barron, který je zakladatelem jedné z nejvlivnější sociální sítě pro evangelizaci – **Word On Fire**, vydává postupně knihy (oddíly) bible. Pět těchto oddílů je už vydáno. Další dva uzavřou celé vydání bible. Komentáře, které doprovázejí biblické čtení pocházejí od velkých teologů starověku, až po teology současnosti. Další komentáře najdeme od spisovatelů a filozofů... Všechno je také doplněno fotografiemi uměleckých obrazů a staveb, které přímo i nepřímo souvisejí s textem. Velmi doporučuji zakoupení této bible. V následujícím článku jsem vybral zkrácený komentář k textu listu sv. apoštola Pavla Efezským biskupa Barrona.

Ef 1, 22-23

Ano, 'všechno podřídil pod jeho nohy'. A jeho dal jako svrchovanou hlavu církvi: ona je jeho tělem, plností toho, který naprosto všechno ovládá.

In the ecstatic poem that makes up much of the first chapter of Ephesians, we read, “God put this power to work in Christ when he raised him from the dead and seated him at his right hand in the heavenly places...

He has put all things under his feet and has made him the head over all things for the church, which is his body, the fullness of him who fills all in all.” To be at the right hand of the king and to be in the seated position is to have assumed the role of plenipotentiary, something like a prime minister or chief vizier. The point is that Jesus is ruling his Church, indeed ruling the entire world, with the full authority of the Father. From his heavenly throne, he sees all, direct, and intends to draw all to himself.

Permit me to make two basic remarks in response to this concern. First, I believe that a very persuasive argument could be made that the postmodern preoccupation with institutions of oppression is derived, ultimately, from the influence of Christian ethical principles flowing from the extraordinary witness of Jesus himself. Therefore, though it is a rather high paradox, the insistence that all things should be brought under the feet of Christ Jesus is not a power play – in fact, just the contrary. It is the

privileging of the victim, and again, the implicit criticism of all systems of violence and oppression. That the Church at times throughout its long history has acted at cross-purposes to its own nature and imitated the worst of imperialistic regimes goes without saying, but these aberrations should not justify a demonization of the Church as inevitably imperious and domineering.

Secondly the unity that the Church, at its best, is fostering is not monolithic but assimilating. Even the most cursory glance at the Church's life reveals that it is marked by extraordinary variety. There are multiple schools of spirituality and theology; innumerable orders, congregations, and societies; diverse styles of expression; and as many ways of being a saint as there are saints. The Church has been able to take into itself countless forms of life and adapt them to its essential structure. Moreover, as it has made its way through the centuries and across the globe, the Church has assimilated to itself a manifold of philosophies, religious practices, and cultural forms, even as it has resisted others. Thus Origen, Gregory of Nyssa, Augustine, Anselm, and Bonaventure assimilated the work of Plato; Thomas Aquinas took in Aristotle's metaphysics and epistemology; John Henry Newman used Hume and Locke; Karl Rahner and Joseph Marechal employed Kant; Karol Wojtyla took advantage of Max Scheler's ethics; etc. And missionaries to Ireland adapted certain expressions of Irish paganism to Christianity, even as missionaries to Germanic lands did the same with the religious forms that they discovered among the people they evangelized. One of the most splendid Catholic church buildings in the world is Santa Maria Rotondo in Rome, better known as the Pantheon. The Church took what was arguably the most beautiful and best preserved structure from antiquity, a building that perhaps more than any other sums up the glories of classical religion, and assimilated it to itself, not destroying it but raising it up to a higher level.

Once again, I am not for a moment claiming that, in its long history, the Church always got this right, but I am indeed insisting that its characteristic instinct has not been to demolish what is other, but rather to draw it, as much as it reasonably can, into its own unity. The master image here is an animal making its way through its environment. If the animal is utterly resistant to what surrounds it, it will, in short order, die; by the same token, if it is utterly acquiescent to what surrounds it, it will also, just as rapidly, perish. The survival of the creature is a function of its ability to resist what it must and assimilate what it should in order to preserve its integrity and identity. The Church's unity is a function of just that sort of assimilating suppleness.

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

21. ledna - ve svém usnesení k výroční zprávě o lidských právech za rok 2025 Evropský parlament poprvé výslovně poukázal na problém „christianofobie“ v Evropské unii a odsoudil globální pronásledování křesťanů. Denuncoval zároveň také asymetrii v přístupu k lidskoprávním otázkám. Na problém otevřené i subtilní diskriminace křesťanů upozornil také papež Lev XIV. v promluvě k diplomatickému sboru 9. ledna letošního roku.

20. února - v dopise adresovaném kardinálu Fernándezovi, prefektovi Dikasteria pro nauku víry, generální představený Bratrstva sv. Pia X. (FSSPX) Davide Pagliarani uvádí, že nevidí možnost zahájit „teologický“ dialog, jak jej navrhl Svatý stolec, protože „texty koncilu nemohou být opraveny ani legitimita liturgické reformy zpochybněna“. Jelikož nelze dosáhnout dohody v otázce nauky, potvrzuje rozhodnutí vysvětit nové biskupy 1. července.

23. února - v Sixtinské kapli začala unikátní údržba Posledního soudu. Třicet let po velkém restaurování se odborní restaurátoři Vatikánských muzeí opět vrací na lešení před monumentální fresku Posledního soudu. Cílem „mimořádné údržby“ je odstranit bílý závoj laktátu vápenatého, který začal tlumit syté barvy Michelangelova vrcholného díla. Navzdory pracím zůstává Sixtinská kaple přístupná veřejnosti.

22. února - papež Lev XIV. navštívil římskou farnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova ve čtvrti Castro Pretorio, nedaleko hlavního nádraží Termini. Ve své homilii vyzval místní společenství, aby byla kvasem evangelia v prostředí, které poznamenávají výrazné společenské kontrasty. Zdůraznil, že právě blízkost a láska mají být odpovědí církve na rozpory a bolesti současného světa. Bazilika Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, svěřená salesiánům, stojí na místě, kde se denně protínají různé lidské osudy: studenti, dojíždějící za prací, migranti hledající zaměstnání i lidé bez domova. „Na pár metrech od sebe tu stojí protiklady dnešního světa,“ řekl papež. Vedle těch, kdo spěchají na vlak, zde žijí lidé bez střechy nad hlavou, nemocní a uprchlíci.

22. února - byla v Assisi zahájena další etapa jubilejního roku sv. Františka, od jehož úmrtí letos uplyne 800 let. Od 22. února do 22. března jsou letos v tzv. „dolním kostele“ hlavní baziliky vystaveny k veřejné účtě světcovy ostatky.

24. února - naším úkolem je dávat naději, říká nuncius na Ukrajině Arcibiskup Visvaldas Kulbokas působí od června roku 2021 jako apoštolský nuncius na Ukrajině. V den čtvrtého výročí začátku invaze přinášíme rozhovor, který tento papežský diplomat poskytl ukrajinské redakci RV/ Vatican News. Rozhovor si můžete přečíst na odkazu - <https://www.vaticannews.va/cs>

ZEMŘELI

Paní **Lillian Kubernát** zemřela 23. ledna 2026. Dlouhá léta patřila do modlitebního společenství v katedrále sv. Patrika na Manhattanu. Paní **Rozalia Holková** zemřela 3. února 2026. Její pohřeb se konal ve slovenském kostele na Manhattanu 10. února 2026. Na obě přítelkyně, Lilly a Rozalku, upřímně vzpomíná paní Jülie Pokorná – Conklin. Teď jí budou obě velice chybět, protože s nimi téměř každý den mluvila po telefonu. „Věřím že jsou v nebi a budou se za nás modlit,“ říká paní Jülie. Odpočínutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočívají v pokoji.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V BŘEZNU 2026

datum	úmysl	dárce
1.3.	Za zemřelého manžela Ing. George Kolasu	Věra Kolasa
5.3.	Za zemřelého Ferka Lehockého	Irena Vesela
8.3.	Za zemřelé Marco a Marii Weirichovy	Pavel a Jarmila Weirichovi
12.3.	Za zemřelou Zdenku Rosenberg	Libuše Králová
15.3.	Za zemřelé Josefa a Jarmilu Jandečkovy	Pavel a Jarmila Weirichovi
22.3.	Za zemřelou Olgu Chalašovu	Irena Vesela
29.3.	Za zemřelou Zdenku Rosenberg	Pavel a Jarmila Weirichovi

BLAHOPŘEJEME

v březnu oslaví narozeniny: Elen Samek 1. března, Helena Kočica 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Věra Kolasa 11. března, František Fojtík 17. března, Anna Hnizda Moreno 24. března.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Helena Kocica, Marta Krauss, Sharka Waldhof, Jane Brotanek, Tonka Habek, manželé Burdovi, Elen Samek, Ludmila Stepan.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvонnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://eastrivercatholics.org>